

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΕ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθῆναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΧΕΙΜΩΝ.

Οὐδέποτε χειμῶν μᾶς εὔρε τόσον στωϊκοὺς, ὅσον ὁ ἐφετεινὸς χειμῶν. Αἱ γελῶσαι 'Αθῆναι, τὰς ὁποίας τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ ἐνιαυτοῦ περιβάλλει ὁ ἥλιος—εὐδαίμων σύζυγος—χωρὶς οὔτε αὐτὸς νὰ κουράζηται, οὔτε ἐκείνη νὰ ζητῇ ἄλλον ἥλιον, ὡς αἱ σύγχρονοι 'Αθηναῖαι, ἀσχάλλουν συνήθως εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ χειμῶνος καὶ εἶναι ὥραϊοι οἱ μορφασμοὶ τοὺς ὁποίους διαγράφουν ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ὡς νὰ εἶναι μορφασμοὶ ἐρωμένης ἀπέναντι ῥιψοκινδύνων τοῦ φίλου ἀποπειρῶν. Αἱ πτωχαὶ 'Αθῆναι ὁμοιάζον χθὲς καὶ πρῶν, μὲ τὸν προϋπολογισμόν τῶν 30 ἑκατομμυρίων, μὲ τὴν ἐφθηνίαν τῶν τροφίμων καὶ τῶν καρδιῶν, μὲ τὴν ἐλλείψιν τῶν ὁμογενῶν, οἵτινες κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ κ. Σκυλίτση μᾶς ἐπλούτισαν, διότι ὑπερετίμησαν τὰ αὐγά μας, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ πολεμήσουν ποτὲ, οὔτ' ἐὰν σπρώξῃ ὁ Χόβαρτ τὸ μαχαίρι σ' τὸ κόκκαλον—τὸ κόκκαλον εἶναι ἡ Σύρα—ὁμοιάζον πτωχὴν εὐμορφὸν κόρην, ἥτις εὐκόλα εὐρίσκει θερμὸν τριανταφυλλὶ ἐνδυμα, μὲ τὸ ὁποῖον σκιρτῶσα καὶ φιλοπαίγμων περιφέρει τὰ ῥόδα καὶ τοὺς κρίνους τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ χειμῶν σπανίως τὴν βλέπεις εἰς τὸν περίπατον ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὰ ἐμπορικά ἢ εἰς τὸ θέατρον, διότι ὁ χειμῶν θέλει πολλὰ, πολλὰ, πολλὰ. Ἔτσι καὶ αἱ 'Αθῆναι εὕρισκον τόσον εὐκόλα νὰ τανύωσι νωχελεῖς ὑπὸ τὸν ἥλιον τὰ μέλη των, θεωρητικαί, νυσταδαί καὶ κάποτε λιμικαί. Τοιαύτης παραδεισίου ζωῆς παραφωνίαν ἀπετέλει ὁ χειμῶν, ἐπιβάλλων δίκην κατακτητοῦ ὡς ὅρους τῆς νίκης του, πολλὴν κίνησιν, ὀλίγα λόγια καὶ πολλὰ ἔξοδα. Ὁ χειμῶν ἐντεῦθεν ἐνομιζέτο ἐχθρὸς, ἐπαναστάτης, ταραξίας. Οἱ συντηρητικοὶ οἰκοκυραῖοι εὐχαρίστως θὰ τὸν ἐκλείον εἰς τὸν Μεδρεσέν—οἱ σπαθοφόροι μας προθυμότατα θὰ τὸν περνοῦσαν εἰς τὸ σπαθί των,—καὶ αἱ δέσποιναί μας θὰ τοῦ ἐδίδαν, ὅτι ἐζητεῖ διὰ νὰ φύγῃ—ὅπως δίδουν εἰς ἐραστὴν ἀπαιτητικόν, ἐπὶ μόνῳ τῷ ἀθώῳ σκοπῷ νὰ μὴ παρατείνῃ πλέον τὴν διαμονὴν του.

ὅλων ὅσα μᾶς περιστοιχίζουν καὶ διὰ τοῦτο μεθ' ὅλην τὴν αὐθάδη εἰσβολὴν του χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσίν του διὰ τηλεγραφήματος ἢ καὶ δι' ἐπιστολῆς ἀκόμη, χωρὶς ὁ αὐθάδης ἐν μικρὸν τικ-τάκ διὰ τῶν χονδροδακτύλων του εἰς τὴν θύραν μας νὰ κρούσῃ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνουν καὶ οἱ οἰκειότεροι ἐρασταὶ εἰς τοὺς κοιτῶνας τῆς Νάνας των, μᾶς εὗρεν ἀπαθείς, ὡς τὸν ὀρειλῆτην ἐκείνον ὅστις ἰδὼν ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε κατεσχημένον βλέπει καὶ τὴν τελευταίαν κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸν ὁποῖον ὁδηγοῦν εἰς τοῦ Τριγγέτα.

— *Ἀς εἶν' κι' αὐτὸ, ἀναφωνεῖ τότε φιλοσοφικώτατα.

* *

*Ἦδη ὁ κ. Τρικούπης, (αἰωνία του ἡ μνήμη) εἶχε φροντίσει νὰ μᾶς φέρῃ χειμῶνα ἐν μέσῳ θέρει. Καὶ τί χειμῶνα! Τριακοντακισχίλιοι ἄνδρες γυμνοί, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς κουμουνδουρικῆς 'Ελλάδος! Χωρὶς ὑποδήματα, χωρὶς καλύμματα, χωρὶς σκελεάς, χωρὶς σκεπάσματα! Καὶ ὡς ἀντίρροπον τῆς γυμνότητος εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀσκήσις ἐν τῷ ἐνδὸς ἡμερονυκτίου, ὡς νὰ ἦσαν παγωμένοι καὶ ἔπρεπε νὰ υποβάλλωνται ὑπὸ διαρκῆ τριβὴν. Ὁ χειμῶν δὲν ἦτο μόνον εἰς τὰ σώματα, ἦτο βαρύτερος εἰς τὰς καρδίας. Ποία ἐπανάστασις ἦθ' ὡν καὶ ἐξεων. Τόσοι βασιβουζοῦκοι—ἐκαστος ἐξ ἡμῶν εἶναι εἰς Βασιβουζοῦκος—καὶ εἶχε δίκαιον ὁ κ. Βαλτινὸς μόνον ἐπὶ τοῦ βασιβουζουκισμοῦ ἡμῶν νὰ ἐλπίζῃ ἐν ὥρᾳ πολέμου—ὑπεβλήθησαν ὑπὸ ἓνα νόμον—τὸν στρατιωτικόν—ὑπὸ μίαν τροφὴν—τῆς κουραμάνας—ὑπὸ ἓνα ὕπνον—τὸν ἐν τῷ στρατῶνι. Νεόγαμοι ἠρπάγησαν ἀπὸ τὰς θερμάς των ἔτι κλινάς, μεταξὺ μνηστοῦ καὶ μνηστῆς ἐμεσολάβησε φύλλον πορείας, ἀντὶ φύλλου συκῆς, μεταξὺ ἀδελφοῦ ἐργαζομένου καὶ ἀδελφῶν τρεφομένων παρουσιάσθη ὁ 'Ριζόπουλος, οἱ παραλυτικοὶ Δέλητες διετάχθησαν νὰ κινηθῶν, οἱ ἀόμματοι ἔλαβον πρόσταγμα νὰ ἀναβλέψωσιν, ἀσθματικοὶ νὰ θεραπευθῶσιν, ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς τοῦ κ. Μπαλάνου μὲ τὸ ἐν δύο νὰ ἀναρρώσουν, κωφοὶ νὰ ἀκούσουν, χωλοὶ νὰ ὀρθοπνηθήσουν, οἱ διποδοὶς νὰ γίνουν τετράποδα καὶ ὁ Αἰμίλιος Νέγγρης ἐμπόλεμος!!

* *

*Ἀλλὰ ἐφέτος ὁ χειμῶν εἶναι τὸ ὀλιγώτερον κακὸν ἐξ

Τίς δὲν θὰ ἀντήλλασσεν ἀντὶ ὅλων αὐτῶν μερικὰ ξεπα-

γιάσματα, ὀλίγον κερμίδι ἐπὶ τῆς μύτης, ὀλίγα ξεπλύματα τσαγιού εἰς τὰς ἐφesperίδας καὶ τὰς προσκλήσεις εἰς χορὸν μερικῶν στατήρων γυναικείου κρέατος ;

*
**

Ἄλλ' ὁ ὕψηλός πῖλος τοῦ κ. Τρικούπη μήπως ἐξεκένωσαν ἐπὶ τῶν πτωχῶν κεφαλῶν μας μόνην τὴν ἐπιστρατείαν γαρνιρισμένην μὲ ὄλας τὰς βαρυτίμους δαντέλλας ἃς ἤριθμήσαμεν πρὸ ὀλίγου ;

Δὲν μᾶς ἔκαμε νὰ πιστεῦσωμεν ὁ Πομπήιος τοῦ κ. Καλλιγᾶ, ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ κ. Κρέμου καὶ ὁ Τρικούπης τοῦ ἑαυτοῦ του ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιόν του κρύπτει συνθήκας συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας τοῦλάχιστον μὲ πέντε ἐκ τῶν ἑξ μεγάλων δυνάμεων ;

Καὶ ποῖον ψῦχος ἡδυνάμεθα νὰ αἰσθανθῶμεν βαρύτερον, εἰμὴ ὅταν ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς βορρᾶς φυσῶν μᾶς εἶπεν ὅτι ἐμόχθησεν ἕως οὗ πείσῃ τὰς δυνάμεις νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ βγάλωμε τὰ μάτια μας διατάσσοντες ἐπιστρατείαν ; Ἐγὼ τοῦλάχιστον, Κυρίαὶ καὶ Κύριοι, ἐπάγωσα, καὶ ἡναγκάσθην νὰ καταφύγω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἰδικῆς μου, ζητῶν νὰ θερμανθῶ. Σεῖς ὅλοι δὲν ἐνομίσατε ὅτι ἐν μέσῳ Δεκεμβρίου φέρετε ἐπὶ τῶν ὤμων σας τὴν λινάτσαν τοῦ Νέγρη ;

Καὶ μήπως μόνον αὐτὸ τὸ ψῦχος μᾶς ἐνέπνευσεν ὁ Παγωμένος Ὀκεανός ; (Κύριοι Καλλιγᾶ καὶ Κρέμε, ἐννοοῦμεν τὸν κ. Τρικούπην.)

Ἐκείνη ἡ Σύμβασις μετὰ τῆς Τραπεζίης, ἡ ἀνανεοῦσα τὸ προνόμιόν της καὶ φορτίνουσα ἐπὶ τῶν νώτων μας τὸν φιλόσοφον Ῥενιέρην καὶ τὸν παντοπώλην Κεχαγιᾶν μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ὀλίγον μᾶς ἐνεφύσησε κρύον ; Σεύρετε τί θὰ πῇ νὰ νομίζῃς ὅτι περιπτύσσεται τράπεζαν καὶ αἶφνης νὰ εὐρεθῇς περιπτυσσόμενος Κεχαγιᾶν ; Διότι ἡ Τράπεζα εἶναι ὁ Κεχαγιᾶς, ὡς ὄνομα ἀθροιστικόν, περιλαμβάνον ὅλους τοὺς κερδοσκόπους, ξυρισμένους καὶ ἀξυριστούς, Μελάδες καὶ Μπελάδες, Βασιλεῖους μεγάλους καὶ μικροὺς, τοὺς συλλαβόντας τὸ σχέδιον νὰ ὑποθηκεύσουν μίαν ἡμέραν ὅλην εἰ

δυνατὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ σχηματίσωσι Κυβέρνησιν ἐκ τοῦ Συμβουλίου τῆς Τραπεζίης. Ἄλλως, πῶς ἐξηγεῖται ὁ εὐφρότερος Ἀθηναῖος νὰ λείχῃ τοὺς ρευματισμοὺς τοῦ κ. Τρικούπη καὶ νὰ λέγῃ ἀπὸ τοῦ βήματος : Καὶ ὁ Πομπήιος εἶχε ρευματισμοὺς, ἀλλὰ ρευματισμοὺς στεῖρους ;

Οὐ ! τί κρύο, τί κακὸ !

*
**

Ἀλλὰ παραβλέπετε τὸν ἄλλον χειμῶνα ; Τὸ τάγμα τῶν κουμουνδουρικῶν ἐπὶ κεφαλῇς ἐχόντων τὸν Παππαμιχαλόπουλον, πρότυπον βουτυρεμπορίου καὶ εἰσπορούντων ὅπου ταμεῖον, ὅπου ρουσφέτι, ὅπου θέσις, ὅπου δραχμὴ ; Μόνον ἡ ὄψις τοῦ Κότταρη μὲ κάμνει νὰ φορέσω δύο γούνας, φαντασθῆτε πόσον ψῦχος γεννᾷ εἰς τὴν πόλιν ὅλον τὸ στρατόπεδον τῶν Κοτταραίων.

*
**

Εἰς ὅλα αὐτὰ νὰ ἔχητε τρεῖς φιλοσόφους, Γρηγοριάδην, Παππαδόπουλον, Βαρελᾶν, ἐρίζοντας ποῖος κάμνει ὀλιγώτερα λάθη ὀρθογραφικά· νὰ ἔχετε τὸν Χαδζόπουλον ῥήτορα· νὰ ἔχετε τρεῖς μεταφράσεις γαλλικοῦ ἄσματος, δύο Ἑλλήνων καὶ ἐνὸς Γάλλου, καὶ ὁ Γάλλος νὰ ἀποδεικνύηται γνωρίζων καλλίτερα τὴν ἐλληνικὴν· νὰ ἔχητε τὴν μορφὴν τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου ἀπειλοῦσαν ποίημα κατὰ Γλάδ-στωνος, ἂν ἐντὸς ὀλίγου δὲν ἐκστρατεύσῃ κατὰ Τούρκων· νὰ ἀπειλήσῃ ἀπὸ Ὁπεραν Βιβνυοῦ, ἀπὸ δεκαπέντε Ἡμερολόγια καὶ Εὐχολόγια, ἀπὸ σατυρικοὺς Μώμους, ἀπὸ μουτραμποῦλ-ντόκ δημοσιογράφων, ἀπὸ ἀπειλίσιας ὕψηλ-τῶν ἐγκαταλειφθέντων χωρὶς θέσιν καὶ χωρὶς νύμφην, ἀπὸ μερικοὺς διορισμοὺς μπακάληδων ἢ χαρτοπαικτῶν εἰς θέσεις διπλωματικές, ἀπὸ κἀνὲν νέον δάνειον εἰς ὃ θὰ βάλουν τὸ χεράκι των ὁμογενεῖς, ἀπὸ τὸν Μελικ ἐφένδην ἀπειλοῦντα νὰ παρακαλέσῃ τὸν Χόδαρτ ἐν προσεχεῖ πολέμῳ νὰ βομβαρδίσῃ πρῶτα τὴν Λέσχην—τὸν ἀπολεσθέντα Παράδεισόν του ! !

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια τοῦ προηγ. φύλλον.)

Μόνος ! Εἰς κακοῦργος μόνος. Ὑπέθεσαν οἱ νομοθέται ὅτι ἡδύναντο νὰ καταστήσωσι διὰ τῆς μοναξίας φρικωδεστέραν τὴν εἰρηνὴν τοῦ δολοφόνου καὶ ἐλθισμόνουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο μόνος, εἶχε σύντροφον τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος του, ἀνεδίφα τὰς πράξεις διὰ νὰ ἴδῃ τί παρέλεψεν, ὥστε αὐριον ἐξερχόμενος νὰ συμπληρώσῃ, τί ἔπραξεν ἀδεξιώς, ὥστε αὐριον νὰ ἐπαναλάβῃ δεξιώτερον. Ἐλθισμόνουν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπ' αὐτοῦ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, δηλαδὴ τὰς ἀναμνήσεις.

Μόνος ! ἀλλὰ πῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ διαπλασθῇ ; Δὲν

θὰ ἐξέλθῃ αὐριον εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγριώτερος καὶ μᾶλλον ἐπιφοδός ;

Ὁ Τριβουλλιάκ ἀπεχώρει εἰς τὸ ἐρημητήριόν του πολ-λάκις καὶ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων τοῦ διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν ἐρωτήσεων τοῦ ἐπιστάτου.

Ἡ μόνη σύντροφός του κατὰ τὰς ὥρας τῆς σκέψεως ἦτο μία ἀράχνη, ἥτις ὕφαινε τὸν ἴστόν της εἰς γωνίαν τινὰ ἀνωθεν τῆς ἀχυρίνης στρωμνῆς. Ὁ Τριβουλλιάκ καθήμενος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἥτις τῷ ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἀνάκλιτρον, εἶχεν εἰς τὸ πλευρόν του ἀμέσως τὴν ἡσυχον συνοικόν του, ἥτις εἰργάζετο νυχθημερόν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν. Καὶ ὁ Τριβουλλιάκ νύχταριστετο ἐνίοτε νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον. Μήπως δὲν διηγοῦνται περὶ τοῦ Παλισσὸν ὅτι εἶχεν, εἰς τὴν Βαστίλλην κεκλεισμένος, ἐξημερώσει ὥραϊαν τινὰ ἀράχνην τοσοῦτον ὥστε τὴν προσεκάλει καὶ αὕτη ἀκούουσα τῆς φωνῆς του ἐπλησίαζεν πρὸς αὐτὸν καὶ ἄφινε νὰ τὴν θωπεύῃ ! Ἄλλ' εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦτο ἐγκλημα καὶ τοῦτο· παρ' ὀλίγον νὰ εἰπωσιν ὅτι ἦτο μάγος ὁ Παλισσὸν. Ὁ Ἐπιστάτης ὅστις ἤκουσε συνδιάλεξιν διαβαίνων ἐκείθεν εἰσῆλθε νὰ ἴδῃ μετὰ τίνος συνδιαλέγεται ὁ δεσμώτης. Ὁ Παλισσὸν δὲν τῷ ἀπέκρυψε τὴν σύντροφόν του καὶ ἐπειδὴ οὗτος δὲν ἐπείθετο τὴν προσεκάλεσε καὶ αὕτη ἐπλησίασεν, ὁ δὲ θάρβαρος δεσμοφύλαξ ἐπάτησεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τὴν δυστυχῇ ὑφάντριαν. Δυστυχῇ

Και έπειτα να λέγντε ότι από προχθές έχομεν χειμώνα.
 «Ω! τόν έχομεν πρό πολλού τόν χειμώνα και κύριοι
 οίδε πότε θα ίδούμε καλοκαίρι!

Καλιδάν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

Ο κ. Σωτήριος Πετιμεζάς από του βήματος της Βουλής
 είπε πολλές πικράς αλήθειάς περί του στρατού ημών.

Και εκείνο τό όποϊον είπε : «Τό λάθος μου υπήρξε να
 μὴν θέσω 150 αξιωματικούς εις άποστρατεϊάν η̄τον εκ των
 λόγων εκείνων τούς όποϊους τά έθνη δύσκολα λησμονούσιν.

Αί άναμνήσεις περί των ψευτοπολέμων του 1862 ήσαν
 λίαν μελαγχολικάι.

Ο άνθρωπος πρό πολλού δέν δύναται να όμιλήσῃ μετ'
 αὐθεντίας, οὐχ ήσσαν είναι όμολογημένα και ή εύφυα και
 ή άντίληψίς του.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ

Πρὶν ή Τουρκία μάς κηρύξῃ τόν επίσημον πόλεμον, ό εν-
 ταῦθα έπιτετραμμένος της Μελλίς Έφένδης εκήρυξε βασιβο-
 ζουκικόν πόλεμον έναντίον των έλληνικών βαλαντιών.

Έν Αθήναις υπάρχει ως γνωστόν λέσχη τις εν τῇ οίκίᾳ
 Μελά και εν τῇ λέσχῃ αὐτῇ χαρτοπαίγιον.

Ο εν λόγω έπιτετραμμένος δέν είχε τυχην εις τά χαρ-
 τιά, τό όποϊον τόν ήνάγκασε να κατεργασθῇ τέχνην.

Δακτύλιός τις δν έφερε μαγικός, έχων πέτραν εν είδει
 καρφίδος έχρησίμεισε τό σύνεργον της κερδοσκοπίας. Δι'
 αὐτοῦ έσημειοῦντο τά χαρτιά εις τό μπεζίκ και ό όθωμανός
 διπλωμάτης εκέρδιζε τρομακτικά.

Έως ότου της μαγείας του άνακαλυφθείσης, ό πρόεδρος
 της λέσχης ήναγκάσθη να τόν παρακαλέσῃ να μὴν ξαναπα-
 τήσῃ εις αὐτήν πρὶν ή παραιτηθῇ.

Και ό κύριος έπιτετραμμένος διά να εκδικηθῇ ἴσως τούς
 Έλληνας άπεφάσισε να μὴν ξαναπατήσῃ εις τήν Ελλάδα.

Κακός οίωνός αὐτός! ν' αρχίσωμεν τήν διά χαρτοπαί-
 γνίων διακοπὴν των σχέσεων. Φαίνεται ότι είναι προωρι-
 σμένον να παίξωμεν εις τά χαρτιά τήν τυχην μας Έλλὰς
 και Τουρκία. Τούλάχιστον, κυρά Τουρκία, αν τά παίξωμεν,
 να τά παίξωμεν τίμια.

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ.

Ο κ. Γεώργιος Κατσελίδης, διακεκριμένος δημοσιογρά-
 φος Κωνσταντινουπόλεως, συντάκτης της ροδαλής *Αδύτης*.
 Θα διατρίψῃ όλίγας μόνον ήμέρας.

Ο ποιητής των *Στίχων* κ. Ν. Καμπάς, μεταβαίνων με-
 τά δεκαπενθήμερον ενταῦθα διαμονήν εις Αλεζάνδρειαν,
 όπου θέλει εξασκήσει τό δικηγορικόν επάγγελμα.

Ο κ. Κωνσταντίνος Μεταξάς, συγγραφεύς Βοτανικῆς, εί-
 δικός εις τήν κηπουρικὴν, μεταβαίνων πού νομίζετε; εις
Βαγδάτι, όπου θα διευθύνῃ άπέραντον κτήμα του, βα-
 θυπλούτου Κωνσταντινουπόλεως κ. Γ. Ζαρίφη. Θα ταξει-
 δεύῃ τριανταεξ ήμέρας. Και θα τεθῇ ἐπὶ κεφαλῇ 90,000
 ἀνδρῶν. Εἶναι μόλις είκοσιπενταετής.

Και οί τρεῖς φίλτατοί μας.

ΚΕΡΚΥΡΑΙΚΑ.

Έκ Κερκύρας γράφουσιν ημῖν τά εξής :

Μετά τήν πρό καιροῦ τελεσθεῖσαν ὑπὲρ του Ἀγίου (Σπυ-
 ριδωνος) λειτανίαν εις άνάμνησιν της ὑπ' αὐτοῦ εκδιώξεως

Παιλισόν! Τοῦτο όμως έγγεινεν άφορμή να εξέλθῃ της
 Βασιλῆς, διότι ό Δουδοβίκος ΙΑ' εις οὐ τά ὅτα περιήλθε
 διαφυγών τὰς κινηλίδας της φυλακῆς τό άνέκδοτον τοῦτο,
 συγκινηθείς διέταξε τήν έλευθέρωσιν του Παιλισόν και
 ώνόμασεν αὐτόν ιστοριογράφον του.

Ο Τριβουλλιὰκ δέν είχεν άποκτήσει τασαύτην οικειό-
 τητα με τήν άράχνην του. Οὔτε ή φωνή του ήτο τόσον
 γλυκεία ως ή του Παιλισόν. Έφιλοσόφει όμως και ό Τρι-
 βουλλιὰκ έμπνεόμενος αν προκειμένου περί φιλοσοφίας δύ-
 ναταί τις να μεταχειρισθῇ τήν λέξιν ταύτην. Τό πολύπουν
 εκείνο ζώφριον με τούς στίλβοντας όφθαλμούς του, όφθαλ-
 μούς κατασκόπου, όμοιάζει πολυμήχανον έταίραν, ήτις ζη-
 τεί να προσελκύσῃ εις τήν παγίδα τούς θαυμαστάς της,
 όμοιάζεν ίξετην όστις απλώνει τά δίκτυα διά να συλλάβῃ
 τά στρουθία, λυθρόν όστις κρύπτεται ὑπό ένεδραν. Οί ό-
 φθαλμοί της έσπινθηροδόλουν και άνέμενε τήν μυϊαν, τήν
 πτωχὴν μυϊαν διά να έπιτεθῇ κατ' αὐτῆς και τήν πνίξῃ.

— Ίδου ό Δεσορέλ—έσκέπτετο ό Τριβουλλιὰκ—όστις
 έδούλευσε διά να στήσῃ τήν παγίδα και ή κληρονομία του
 Κόμητος του Σαιν-Μωρ του έπесεν εις τὰς χείρας, όπως ή
 μύγα εις τό πανί της άράχνης! Και όμως αν έπερνούσε
 καμμία σαρανταποδαρούσα και έσχίζε τό πανί ενόσω άκό-
 μη ή μύγα ήτο ζωντανή...! Άνόητο κεφάλι μου! Μόνος
 έγώ είμπορούσα να ξεσχίσω πια πέρα τό πανί και έγώ

ήλθα να παραδοθῶ, διά να τούς απαλλάξω από τόν κόπο
 του να με συλλάβουν! Μόνος έγώ είμπορούσα να τά βγά-
 λω όλα εις τόν φόρον! Ας κάμνη όσον θέλει ότι δέν με
 γνωρίζει. Ας λέγουν όλοι ότι αὐτός είναι ό άνεψιός του
 θείου του. Ξέρει πολύ καλά ό Τριβουλλιὰκ με ποῖον όμιλῇ.
 Α! κεφάλι μου κεφάλι μου άνόητο!

Αλλ' ή άράχνη δέν προσείχεν εις όλα ταῦτα και έξηκο-
 λούθει να ύφαίνῃ τόν ιστόν της.

— Έγεινα φονιάς! Αλλά δέν είχα ψωμί να φάγω. Έν-
 όσω να γείνῃ ή δουλειά μου υπέσχετο ένα βασίλειο. Έ-
 πειτα όμως ό Δεσορέλ έγγεινε Κόμη; και έλησμονήσῃ τόν
 φτωχό Τριβουλλιὰκ! Έτσι είναι οί μεγάλοι!

Έν τῷ μεταξύ τούτω σύριγμα όξὺ ήκούσθη, ό Τριβουλ-
 λιὰκ έστρεψε τούς όφθαλμούς και είδε μυϊάν τινα, ήτις εί-
 χε πέσει εις τόν ιστόν της άράχνης και τήν όποϊαν εκείνη
 απέπνιγεν εις τό στόμα της.

— Ε! ας μὴν ήσουν κουτῇ όπως έγώ να θέλῃς να πε-
 ριπατῇς επάνω εις τό απλωμένο δίκτυ του όρνιθοθήρα!

Ο Τριβουλλιὰκ όμως δέν είχεν εντελῶς άπελπισθῇ. Πα-
 ρεμόνευε τόν καιρόν. Έβλεπεν εντός του άνεμοδείκτου ως
 φρόνιμος πλοίαρχος πότε θα φυσήσῃ εύνοϊκώτερος άνεμος
 διά να στρέψῃ τό πηδάλιον και να βαδίσῃ εμπρός. Τοιαύτη
 εύκαιρία διά τόν Τριβουλλιὰκ δέν ήτο δύσκολον να εύρεθῇ.
 (άκολουθεῖ).